

MATSYA

DE RANI DIAZ THRILLERREEKS

Sterre Carron

NAU

HOOFDSTUK 1

Wraak!

Het woord 'vergelding' staat als een stempel op mijn voorhoofd gebrand en heeft zich als een monster in mijn hersenpan genesteld. Het ontkiemen ervan heeft me gebracht tot waar ik nu ben; in Mechelen.

Ellen Verbeek. Ik heb wilde fantasieën over haar. Gemene fantasieën. Ik wil haar angst drinken. Ik wil haar angst ruiken. Ik wil haar angst zien. In gedachten ram ik mijn sterke vuist in haar gezicht, totdat haar neus is platgeslagen en het bloed eruit stroomt. Ik ransel haar af met een Russische knoet, brandmerk haar met een sigarettenpeuk, steek haar oog uit of snijd haar tong eraf. Ik hoor haar krijsen, gillen en smeken totdat het na lange, geselende minuten ijzingwekkend stil wordt en ik voldaan en tevreden over haar verminkte lijf stap. Maar dat is louter fantasie. In werkelijkheid mag het niet zo snel verlopen. Zij is mijn prooi en ik ben het roofdier. Een roofdier speelt ook eerst met zijn prooi om hem dan pas te verorberen. Precies. Zo wil ik het doen.

Al een halfjaar volg ik haar. Ik weet hoe laat ze opstaat, hoe laat ze vertrekt naar haar werk, hoeveel kinderen ze heeft en hoe haar echtgenoot eruitziet. Ik weet zelfs hoe ze ruikt. Sinds kort gebruikt ze een ander parfum. Dat weet ik, omdat ze iedere zondag op dezelfde tijd naar bakkerij Carl op de Putsesteenweg rijdt. Ze is altijd stipt. Om klokslag negen uur komt ze aangereden in haar knalrode Porsche. Dan werpt ze een blik in de achteruitkijkspiegel, stift haar lippen, opent het portier en zwaait vervolgens haar elegante benen uit de auto.

Drie keer heb ik haar om de hoek opgewacht. Ik wachtte totdat ze de deur van de bakkerij opende en ging haar dan snel achterna. Ik hield voldoende afstand, maar was toch dicht genoeg in haar nabijheid om haar geur op te snuiven. Het was een zwoel, zwaar parfum. Ik denk dat het Opium van YSL is, maar weet het niet zeker. Ik vind het in ieder geval niet bij haar passen. Als ze haar bestelling doorgaf, hoorde ik haar stem. Wow! Wat een mooie stem heeft die vrouw. Een zachte, zalvende stem. Ze is ook heel mooi. Elegant, gracieus en een klassiek gezicht ... Een plaatje! Manieren heeft ze ook, maar dat is slechts schijn. Ik weet hoe ze in werkelijkheid is. En dat weet u binnenkort ook. Wacht maar! Ellen Verbeek staat voor een diepe afgrond. Alleen, ze weet het niet. Nog niet ...

Ik slaak een diepe zucht. Alweer kan ik de slaap niet vatten. Het gebeurt vaak. Als ik niet kan slapen, denk ik aan mijn plan. Een onberispelijk plan. Daar word ik meestal rustig van. Na een tijdje zink ik dan weg in een wereld waar alles goed is. Meestal. Maar nu is het anders. Ik doe het licht aan, knipper met mijn ogen en kijk naar het papier dat op het prikbord aan de vochtige muur prijkt. Het is een A4-formaat. Terwijl ik ernaar staar, rolt er een traan over mijn wang. Ik draai me op mijn zij, weg van het papier en doe het licht weer uit. Veeg de traan weg en luister naar het getrippel om mij heen. Muizen. De diertjes viert feest, omdat het hele huis bezaaid is met etensresten. Zelfs tussen mijn lakens liggen de kruimels.

Ik huur het huis van Theo, een huisjesmelker. Ik heb hem via een vriend leren kennen. De woning is in erbarmelijke staat. Overal vochtplekken met schimmels die er welig op tieren, een lek in het dak en geen aarding op de stopcontacten. Het is er helemaal niet veilig, maar toch voelt het voor mij niet zo. Ik ken elke vierkante centimeter. Ik ken alle spleten en barsten tussen de bakstenen. Elk vochtplekje, elke veeg en elk afbladderend stukje verf ... Ik kan ze vinden met mijn ogen dicht. Plotseling voel ik iets op mijn hoofd. Ik weet wat het is. Water. Ijskoud water. Het dak lekt. Ik veeg de druppels weg, tast op de grond naar mijn mobiel en kijk naar de oplichtende cijfers. 3 uur 15. Brr ... Er trekt een rilling door mijn lichaam. De ijzige lucht ademt door een barst in het raam op mijn gezicht en mijn blote schouder. Koning winter heeft geen medelijden dit jaar en de kachel doet het niet. Ik trek de versleten fleecedekens over mijn hoofd en rol me op tot een bal. Mijn ogen worden zwaar en ik val in slaap.

Als ik na enkele uren opnieuw wakker word, is mijn huid vochtig en bedekt met een laagje zweet. Ik probeer me los te maken uit mijn droomwereld, waar ik als kind met mijn hond ravotte, maar de realiteit is daar. Koud en kil. De geur van dode vis bereikt mijn neusgaten. Ik wil overgeven, maar het braaksel blijft steken in mijn keel. Het is allemaal haar schuld, haar verdomde schuld.

HOOFDSTUK 2

Bonheiden, een van de chique randgemeenten van Mechelen, lag onder een deken van sneeuw. Hopen ijs waren naar de rand van de weg en het trottoir geschoven. Ellen Verbeek, pediatriesch chirurg, zette er flink de pas in en keek naar de in mist gehulde, neogotische kerktoren. Ze rilde en trok de kraag van haar jas hoger. Omdat de wegen spekglad waren, was ze vanmorgen lopend naar haar werk in het Imelda ziekenhuis gegaan. Wat een wijs besluit! Onderweg had ze enkele auto's bijna in de grachten zien belanden.

Met een opgelucht gevoel liep ze de brede oprijlaan van haar landhuis op. Sinds vijf jaar woonde ze hier met haar echtgenoot Mark en hun twee kinderen, Liselotte en Hendrik. Op het moment dat ze het huis hadden gezien, was de beslissing snel genomen. Het residentiële paleisje had onmiddellijk hun harten veroverd. De onder architectuur aangelegde tuin grensde tot aan de achterzijde van het natuurgebied De Nekker en besloeg meer dan twintig are. Bovendien was er een groot, verwarmd binnenzwembad en een sauna waar ze alleen of met vrienden naar hartelust gebruik van maakten.

Ellen opende de voordeur en werd meteen enthousiast begroet door Benny, de zesjarige Duitse herdershond. Ze knuffelde het dier uitbundig, sprak hem toe met lieve woordjes en liet hem vervolgens buiten. Ze sloot de deur, trok haar jas uit, hing hem aan de kapstok in de hal en vervuilde

haar laarzen voor pantoffels. Ze stapte de woonkamer binnen en liep zuchtend door het mijnenveld van speelgoed. Olivia, de huishoudster, was vandaag niet geweest en dat was goed te zien. Wat een rommel.

Nadat ze de schemerlampen aan had geknipt, besloot ze om de open haard aan te steken. Ze legde wat blokken hout neer, verfrommelde krantenpapier, legde de proppen tussen het hout en streek een lucifer af. Toen de kranten vlam vatten, veegde ze haar handen af aan haar pantalon, stond op en liep naar de keuken waar ze een fles chocolademelk uit de Amerikaanse designkoelkast pakte. Vervolgens haalde ze een pan uit een van de lades en vulde die tot de helft. Nonchalant tikte ze een tiptoets aan op haar kookeiland, zette de pan op de inductieplaat en wachtte tot de chocolademelk begon te pruttelen. Terloops keek ze naar de keukenklok. Vijf uur. Ze had nog ruim een uur de tijd voor zichzelf. Als Mark en de tweeling straks thuiskwamen, was de stilte ver te zoeken.

Met de warme chocomel in een mok liep ze terug naar de woonkamer, waar ze zich in een van de leren fauteuils nestelde. Voorzichtig nipte ze van de hete drank en plaatste de beker op de salontafel. Ontspannen staarde ze naar de vlammen en doorliep vervolgens in gedachten haar dag.

Het was helemaal niet druk geweest op het spreekuur. Een aantal patiënten had hun afspraak geannuleerd wegens het slechte weer. Het was een geluk bij een ongeluk. Ze had haar handen vol gehad aan de kleine Arno. Het drie dagen oude jongetje was gisteren opeens volstrekt lethargisch geworden. Een bloedanalyse had een suikertekort in het bloed van het ventje aan het licht gebracht, wat de sufheid meteen verklaarde. Arno's moeder had tijdens de zwangerschap niet aan diabetes geleden, dus zat er niks anders op dan een scan te laten maken. De resultaten waren niet rooskleurig. De pancreas van het jongetje scheidde te veel insuline af, een probleem dat met geneesmiddelen niet onder controle kon worden gebracht. Zojuist had ze de ouders ervan op de hoogte gebracht dat een operatie noodzakelijk was.

Ellen wreef nadenkend over haar kin. Slechtnieuwsgesprekken waren niet haar sterkste kant, ook al had ze na haar studie pediatrie oncologie als extra specialisatie gekozen. Kinderen helpen was altijd al haar roeping geweest.

Plots sloeg er een golf van angst door haar heen en een tel sloot ze haar ogen. Even later was het afschuwelijke beeld gelukkig weer verdwenen. Ze staarde naar de vredige vlammen in de open haard. Het vuur werkte rustgevend en gaf haar een gevoel van welbehagen.

Ze was zich niet meer bewust van de omgeving, totdat de telefoon ging. Op het moment dat ze wilde opstaan, hield het gerinkel echter op.

Vast Mark die me wil vertellen dat hij op weg is, dacht ze. Dat deed hij iedere dag. Meestal belde hij haar op haar mobiel, maar die zat nog in haar jaszak, realiseerde ze zich. Dat hij niet het geduld had gehad om te wachten tot ze opnam, kwam waarschijnlijk doordat een van de kinderen om zijn aandacht vroeg. Ze glimlachte. Ze was trots op haar tweeling. Toen ze met Mark trouwde, wilden ze beiden zo snel mogelijk een gezin stichten. Toen ze na twee jaar nog niet zwanger was, had ze zich grondig laten onderzoeken. Het resultaat was als een mokerslag aangekomen. Ze bleek onvruchtbaar wegens een slecht behandelde chlamydia infectie, die tevens de oorzaak was van de vernauwing in haar eileiders. Een ivf-behandeling was de oplossing geweest. Na twee mislukte pogingen, werden ze na de derde keer hartelijk gefeliciteerd door de verloskundige. Het resultaat was navenant. Liselotte en Hendrik.

Uiterlijk leken de twee kleuters erg op elkaar. Donkere haren en donkere ogen. Maar de karakters? Wat een verschil. Liselotte was een heel uitbundig en vaak koppig kind dat constant je aandacht opeiste, terwijl Hendrik een rustig ventje was dat zich urenlang kon amuseren met zijn autootjes en zijn legoblokken.

Haar glimlach vervaagde. Ze voelde een heftige kramp in haar buik en realiseerde zich nu pas hoe moe ze was en dat haar hoofd bonsde van een opkomende hoofdpijn. Het liefst wilde ze meteen naar bed, maar Mark was tandarts en zijn agenda stond vanavond volgeboekt.

Het idee dat ze op zijn minst tot acht uur met de kinderen bezig moest zijn, stond haar ineens tegen. Ze dacht erover om Emma, hun vaste oppas, te bellen, zodat ze haar rust kon nemen. Uiteindelijk besloot ze om het niet te doen, omdat ze haar deze week nog vaker nodig had. Ze zou de tweeling gewoon een halfuurtje vroeger naar bed brengen, bedacht ze. Ze boog zich voorover, pakte de mok van de salontafel, nam een slok

en trok een vies gezicht. De chocomel was ondertussen lauw geworden. Bah ... Ze schoof de beker zo ver mogelijk van zich af en wierp een blik naar buiten. Het winterlandschap overspoelde haar en maakte haar enigszins droevig. Buiten leek alles in harmonie, de maagdelijke sneeuw die de boomtoppen bedekte, de vogels die naar voedsel zochten, de hond die zich uitgelaten in de sneeuw wentelde ... Het leven leek zo vanzelfsprekend en eenvoudig. Maar dat was het hare niet. Niet helemaal.

Het gebeurde niet vaak, maar als de beelden eenmaal voor haar geestes-oog verschenen, kromp ze ineen. Het gevoel zou nooit verdwijnen. De herinnering ook niet ...

Het gerinkel van de telefoon onderbrak haar overpeinzingen. Mark! Een zucht van opluchting ontsnapte aan haar keel, omdat hij haar donkere gedachten een halt toeriep. Ze kwam overeind en liep naar het vaste toestel. Ze pakte de hoorn op en noemde haar naam. 'Met Ellen Verbeek.' Het bleef stil. Onheilspellend stil. Griezellig stil.

'Hallo? Mark?'

'Lang geleden.'

Een koude, zware, passieloze stem.

Ze drukte de hoorn dicht tegen haar oor, kneep haar ogen dicht en luisterde naar de opgejaagde ademhaling aan de andere kant van de lijn.

'Wilt u me alstublieft vertellen wie u bent?'

'Weet je nog?'

'Weet ik wat nog? Zeg me wie je bent of ik hang op.'

Er verstreken enkele seconden, waarin ze slechts haar eigen nerveuze ademhaling hoorde. Ze schraapte haar keel, wilde iets zeggen, maar de woorden kwamen niet.

'Je weet precies wie er tegen je praat.'

'Nee, dat weet ik niet.'

'Maak me niet kwaad, Ellen', klonk het door de hoorn.

Ze verbrak de verbinding, maar onmiddellijk rinkelde de telefoon opnieuw. Weer nam ze op, echter zonder iets te zeggen.

'Welke dag is het vandaag?'

De stem klonk nu oud en krakerig. Ze legde haar hand op haar gloeiende voorhoofd.

‘Welke dag, Ellen?’

Het was alsof de woorden tegen de muren van de woonkamer kaatsten en als kogels op haar afkwamen.

Weer klonk de stem.

‘En? Krijg ik vandaag nog antwoord?’

Een koude rilling gleed over haar rug. Ze keek naar de deur van de woonkamer, maar die was dicht. Ze begon te beven.

Het stemmetje van een kind.

‘Hallo lady, is er iets mis met je tong of met je geheugen?’

Jezus, een stemvormer!

‘Ik ben helemaal niet van plan om op zulke nonsens te reageren’, antwoordde ze haperend.

‘Nonsens? Nonsens? Jij kent geen schaamte zeker? Hoe durf je het woord nonsens te gebruiken? En zo te horen, zegt het woord respect je ook al niets.’

Een koude hand omvatte haar hart.

‘Wie ben je?’

‘Ach, kom zeg! Ga auditie doen voor een toneelstuk! Wedden dat je met glans slaagt? Welke dag is het vandaag? En vlug wat, het is koud buiten.’

‘Maandag.’

Het was slechts een gefluister. Haar mond was droog. Kurkdroog. Vluchtig keek ze naar buiten. *Het is koud buiten ...* Was de beller haar aan het bespieden? Kon hij haar zien? Ergens. Vanuit de tuin? Van achter een boom?

Het geschraap van een keel.

‘Ja en?’

‘Wat en?’

‘Straks krijg ik nog met je te doen. Zo jong en al beginnende Alzheimer? Erg. Maar goed ... Heb je daar ergens een kalender in de buurt?’ Ellen klemde haar beide handen zo hard rond de hoorn, dat ze dacht dat die dadelijk in tweeën zou breken.